

**ПРЕСЛІЦЬКИЙ
Бенедикт Казимірович**

Випускник технологічного факультету
(1973 р.)

Заступник виконавчого директора
з обробного виробництва
ВАТ «Тернопільське об'єднання
«Текстерно»

Народився 14 лютого 1951 р. у с. Куражин Новоушицького району Хмельницької області в родині Казиміра Казиміровича Пресліцького та Антоніни Йосипівни Трубіцької. Батько викладав у школі математику і фізику, а мама займалася вихованням сімох дітей.

Ще в шкільні роки Бенедикт Пресліцький, як і його молодший брат Казимір, під впливом талановитого педагога Адольфа Миколайовича Комарніцького захопився хімією — потяг до цієї науки став вирішальним у виборі майбутнього фаху.

Упродовж 1968–1973 рр. Б. К. Пресліцький був студентом технологічного факультету ХТІПО, де опанував спеціальність «Хімічна технологія і обладнання опоряджувального виробництва». Після закінчення вишу він почав працювати технологом на Івано-Франківській фабриці хімчистки і фарбування одягу.

Демобілізувавшись із лав Радянської армії, в 1974 р. став майстром на Тернопільському бавовняному комбінаті. З 1980 до 2005 р. Бенедикт Казимірович обіймав посаду начальника вибільного цеху. З 2005 р. — заступник виконавчого директора з обробного виробництва.

Протягом 2003–2005 рр. він брав участь у проведенні технічної та технологічної модернізації підприємства: встановленні сучасного обладнання, освоєнні прогресивної технології обробки тканини. Зараз продукція, що виготовляється на ВАТ «Тернопільське об'єднання «Текстерно», конкурує на світовому ринку бавовняних тканин.

Запровадити новації, налагодити роботу в умовах реального виробництва допомогли знання, здобуті в інституті, та чималий професійний досвід. Хоча після закінчення вишу минуло багато років, Бенедикт Пресліцький добрим словом згадує своїх викладачів, які не тільки заклали основи його фахового становлення, а й передавали свою життєву мудрість. Він щиро вдячний своїм наставникам: С. В. Цимбалюк, В. І. Євдокименко, В. І. Семенюку, Т. О. Рутт, М. О. Пастушаку, Л. У. Гандзюку, Г. О. Сіреньку та багатьом іншим.

Бенедикт Казимірович зауважує, що інститут став осередком, де між людьми зароджувалися дружні стосунки, які вдалося зберегти, незважаючи на розлуки та життєві незгоди. Він і досі товаришує з Анатолієм Кузьмичем Пастухом, Романом Петровичем Баранчуком, Ігорем Андрійовичем Мандзюком та Русланом Володимировичем Гриневичем.

Дружина Бенедикта Пресліцького Наталія — начальник друкарського цеху ВАТ «Текстерно». У їхній дружній сім'ї зросло двоє дітей. Син Дмитро — інженер-програміст, нині працює на ВАТ «Текстерно», донька Тетяна — приватний підприємець.

У студентські роки

**ПРЕСЛІЦЬКИЙ
Казимір Казимірович**

Випускник інженерно-економічного факультету (1975 р.)

Директор Новояворівського державного гірничо-хімічного підприємства «Сірка»

Народився 11 травня 1953 р. Маючи нахил до хімії, під впливом популярного гасла 60-х рр. ХХ ст. — «Хімія служить народу» — К. К. Пресліцький у 1970 р. вступив до ХТІПО, де обрав спеціальність «Хімічна технологія та обладнання опоряджувального виробництва».

Перші незабутні враження студентського життя пов'язані з викладачем нарисної геометрії та креслення В. Е. Мулакевичем. Дворянин за походженням, на початку ХХ ст. він закінчив Петербурзький політехнічний інститут, де слухав лекції «самого Гордона» (автора популярного підручника з нарисної геометрії). Для Казиміра Пресліцького, хлопчини з віддаленого неелектрифікованого села, що зростав у хаті під солом'яною стріхою та глиняною долівкою, Вільгельм Едуардович став першим живим втіленням елегантності. Стрункий і по-спортивному підтягнутий, в ідеально відпрасованому костюмі, до блиску начищеному взутті, навіть у похилому віці він привертав увагу першокурсниць.

Викладач зачаровував культурою поведінки, блискуче розмовляв російською мовою, часто вживав звернення на кшталт «милостивые государи», «сударыня», «молодые люди», що в його вустах звучало природно. Одного разу він подав студентам чудовий урок російської словесності. Під час практичного заняття в аудиторії панував робочий шум. Коли раптом у розмові двох дівчат прозвучало слово «едь». Вільгельм Едуардович, що працював за столом, умить змінився на обличчі та незадоволено запитав: «Кто сказал едь?!». В аудиторії запала мертва тиша. Коли винуватицю все-таки виявили, він із притиском, енергійно постукуючи олівцем, проказав: «Не едь, а езжай! Не едь, а езжай! Не едь, а езжай!».

У подальшому Казиміру Казиміровичу довелося зустрічатися з багатьма людьми, але таких, яких можна назвати елегантними, було не більше десятка.

Ось уже понад тридцять років він підтримує зв'язок із рідним вишем.

У 1977 р. почав працювати на Тернопільському бавовняно-паперовому комбінаті, в 1978 р. — на Яворівському ДГХП «Сірка», де пройшов шлях від змінного майстра до директора. Зараз основним напрямом діяльності підприємства є ліквідація екологічно-небезпечних об'єктів сірчаного виробництва та рекультивация порушених гірничими роботами земель.

К. К. Пресліцький виховав сина Казиміра і доньку Катерину (випускниця економічного факультету Технологічного університету Поділля, 2000 р.).

Під час навчання в інституті